

at aftale om samværet skal kunne tvangsfuldbyrdes. De mener, at forslaget som følge af forenklingen kan føre til flere tvangsfuldbyrdelser i samværssager. Vi er bange for, at såfremt man ikke sørger for, at de aftaler, man selv som forældre har indgået, bliver overholdt, vil der kunne spekuleres i at genere den anden part og dermed barnet.

Venstre kan støtte disse forenklinger.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg bemærker, at Venstres ordfører i første del af talen netop lægger vægt på, at der er opbakning fra de hørte parter. Tilsvarende er der også fra Venstres ordfører klart signaleret, at Børnerådet m.v., når vi taler om børns vilkår, rent faktisk ikke er enige. Gør det ikke indtryk på Venstres ordfører, at man rent faktisk mener, at man i – jeg havde nær sagt – forenklingens hellige navn lader børnenes tarv gå fløjten?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jo, det er også derfor, jeg har det med i min ordførertale, for selvfølgelig gør det indtryk. Men jeg tror altså på, at hvis man giver forældre et større ansvar for at overholde indgåede aftaler, tænker de sig også rigtig grundigt om. Ingen forælder ønsker jo at gøre sit barn fortræd. Har man så en virkelig god grund til ikke at overholde et samvær, kan man jo få statsamtet i tale. Men ved denne forenkling tror jeg altså, at vi kan si alle disse chikanerier fra, for dem kender vi, og de er der jo.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, at vi alle sammen ønsker, at forældre vil være i stand til at tage ansvar. Men lige nøjagtig i de her sager, som der også i hørings svarene henvises til, er der netop de meget alvorlige konflikter. Set i den sammenhæng: Hvordan kan Venstre mene, at man her tilgodeser barnets tarv? Er der egentlig ikke en urimelighed i i forenklingens hellige navn at sige pyt med det, til trods for at samtlige høringsberettigede siger, at det tilsidesætter barnets tarv? Det er jo forældre, der ikke selv formår at tilgodes barnets tarv, forældre, der ikke selv formår at løse tvisterne.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl Sørensen (V):

Nu siger fru Lissa Mathiasen, at det er i de alvorlige sager. Det tror jeg sådan set ikke at det er. For netop der, hvor forældre har indgået en aftale om samvær, er det da påfaldende, hvis man på det tidspunkt, hvor samværet skal udmøntes, i næsten samme sekund bliver enig med sig selv om, at lille Lise eller Peter f.eks. ikke skal hen til deres far.

Hvis det er alvorlige sager, tror jeg på, at man noget tidligere ville have henvendt sig til statsamtet. Der, hvor jeg mener, chikanerne ligger, er, når man pludselig bliver enig med sig selv om, at i dag, hvor barnet eksempelvis skal hen til sin far, skal det bare ikke udmøntes på det tidspunkt, for nu har man altså lige pludselig fundet ud af, at nu er der et eller andet galt.

Det er derfor, jeg siger, at jeg ikke tror på, at de alvorlige sager ligger der. De ligger i statsamtterne, og ellers så synes jeg ærlig talt, at man som forælder må henvende sig til statsamtet på et tidligere tidspunkt, så man kan få sådan nogle sager klaret af og ikke vente til sidste sekund.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

Forslaget her kan vel nærmest betegnes som alt godt fra havet og så lidt til. Med det klare formål at forenkle står vi her med et lovforslag, som på ikke mindre end 15 områder inden for familieretten lægger an til forandringer. Udgangspunktet med at ville forenkle er både fint og godt, hvor vi i den grad kan sige, at det er vi da enige i også fra Socialdemokratiets side.

Når man så læser det meget omfattende forslag igennem og også ser hørings svarene, er det ikke lige så uskyldigt, som det lægger an til, for forenklinger lyder i sig selv meget uskyldige. En ting, som vi synes er meget vigtigt, er hele tiden at holde sig for øje, hvad forenklingerne giver af konsekvenser. Bliver der nogle tabere ved at foretage de her forenklinger?

Det kan f.eks. forekomme meget rigtigt at stryge det obligatoriske fremmøde i forbindelse med separation og skilsmisse, vilkårsforhandlinger, bodeling. Men her er vi nødt til at stille et spørgsmål: Er alle lige ressourcestærke, er alle lige sprogkyndige? Hvad med læse- og stavesvage? Hvordan sikrer vi, at de mennesker, i kraft af det ministeren her lægger op til med at sende en skriftlig hilsen, bliver sikret godt nok?